

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inquisitionis Hispaniarvm Qualificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 7. Vtrùm Deus titulo suæ æternitatis, aut alio simultaneam,
intimamque coexistentiam haberet cum creaturis; tametsi illæ ita extra
omne tempus existerent, vt in nullo spatio temporali durantes ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

ralia iuxta dicta suppositione secundâ, sed neque potest id esse debitum, alicui creaturæ ratione sui prout duranti in aliquo tempore. Ergo nullatenus potest id esse debitum alicui creaturæ ratione sui. Consequentia est bona: quia aliter, quam ratione essentia præcisè, vel existentia præcisè, vel existentia prout duranti in aliquo tempore deberi quidpiam creaturæ ratione sui, excogitabile non est, ut patet. Duæ autem priores partes antecedentis ex duabus suppositionibus factis constant. Probo ergo tertiam posteriorem; nempe, non posse esse naturaliter debitum alicui creaturæ prout duranti in aliquo tempore, durare ab æterno. Nam vel tempus, in quo durat creatura, nullum habuit principium; & sic, quam evidens est, durare ab æterno, non posse esse naturaliter debitum creaturæ prout duranti ab æterno: tam evidens est, durare ab æterno, non posse esse naturaliter debitum creaturæ prout duranti in tali tempore: cum durare in tempore nullum habente principium, & durare ab æterno, manifestè sit prorsus idem. Vel tempus, in quo durat creatura, incipit ab aliquo instanti: & sic non minus manifestum est, creaturæ prout in eo instanti, aut in quibusvis sequentibus duranti non posse esse naturaliter debitum, durasse ab æterno: quia illi prout sic est id impossibile: (quandoquidem ad præteritum non datur potentia iuxta vulgatum, certumque effatum, de quo nos in Pharo Scient. disput. 8. quest. 4. proposit. 7.): repugnatque planè, esse alicui subiecto debitum, quod ipsi impossibile est. Ex quibus omnibus concluditur, nulli creaturæ ratione sui posse esse debitum naturaliter, durare ab æterno. Atque ita impossibilem esse creaturam, cui sit ratione sui debitum naturaliter, ab æterno durare, ut nostra propositio fert.

176 Quam quidem varijs alijs argumentis conantur probare Recupitus, & alij vbi supra; sed quæ minus efficacia mihi videntur; ob idque illa prætermitto. Sicut &, quæ contrarij possunt opponi, utpote quæ ex doctrinâ traditâ faciliè à quouis diluentur.

177 Verum enim verò, licet creaturæ prout duranti in quouis tempore nequeat esse naturaliter debitum, durare ab æterno: quia ei prout duranti in tempore carente principio est id simpliciter necessarium, & ei prout duranti in tempore habente principium est id simpliciter impossibile; prout constat ex dictis; repugnatque manifestè, esse alicui merè naturaliter debitum id, quod eidem aut simpliciter necessarium, aut simpliciter impossibile est. At creaturæ prout duranti in quouis tempore bene potest esse naturaliter debitum, durare in æternum; (vti de factis Angelis, & alijs creaturis naturaliter incorruptibilibus debitum est): eo quod creaturæ prout duranti in quouis tempore, durare in æternum, neque est simpliciter necessarium: quia potest Deus in quouis alio futuro tempore illam destruere: neque est simpliciter impossibile; quia potest Deus durationem eius in infinitum prorogare.

Propositio 2.

178 Possibilis est creatura, cuius duratio à parte ante æterna connaturaliter possit debita esse ex suppositione alterius creaturæ potentis existere ab æterno.

Est certum. Quia, si Deus produxisset ab

æterno ignem, ex suppositione durationis eius æternæ à parte ante connaturaliter esset debita, duratio æterna à parte ante coloris comitantis semper substantiam ignis naturali necessitate. Similiter, si Deus produxisset ab æterno aquam, ex eius suppositione frigus aquæ connaturale connaturaliter deberet produci etiam ab æterno. Pariterque in similibus. Etenim eo ipso, quod ignis esset existens in omnibus instantibus tam collectivè, quam distributivè sumptis totius præteritæ æternitatis, atque adeo in totâ ipsâ æternitate, proindeque ab æterno; naturaliter esset debitum, quod calor ipsi connaturalis existeret quomodo in omnibus instantibus tam collectivè, quam distributivè sumptis totius præteritæ æternitatis, atque adeo in totâ ipsâ æternitate, proindeque ab æterno. Et idem est de frigore respectu aquæ, de cæterisque huiusmodi, ut est notissimum.

Ex quibus omnibus concluditur, non solum esse proprium Dei, & nulli creaturæ communicabile, habere æternitatem à se, & per essentiam, ut & alia attributa habet; non verò per participationem: sed etiam habere æternitatem sibi cum essentialiter, tum etiam naturaliter debitam ratione sui, qualem nulla creatura potest habere. Quamquam enim possibile sit, creaturam habere æternitatem, siue durationem virtutem infinitam, carentem ve principio, & fine: nulli tamen creaturæ ratione sui potest talis æternitas debita esse aut essentialiter, aut naturaliter, uti Deo debita est; prout constat ex dictis.

QUESTIO VII.

Verum Deus titulo suæ æternitatis, aut alio simultaneam, intimamque coexistentiam haberet cum creaturis; tamen si illa ita extra omne tempus existerent, ut in nullo spatio temporali durantes essent.

Suppono cum communi ex dictis disput. 8. quest. 6. omnino impossibile esse, quod creaturæ aliqua ita extra omne tempus existant, ut in nullo spatio temporali durantes sint. Ex hypothesi tamen, quod aliqua creaturæ existerent extra omne tempus, quærimus, an Deus nihilominus simultaneam coexistentiam cum illis haberet vel titulo suæ æternitatis, vel alio titulo.

Propositio unica.

Ex hypothesi, quod creaturæ aliqua ita extra omne tempus existerent, ut in nullo spatio temporali durantes essent, arbitror fore, ut Deus simul haberet, & non haberet simultaneam, intimamque coexistentiam cum illis.

Haberet quidem. Quia Deus ratione suæ æternitatis, rationeque intimæ dependentiæ, quam creaturæ suapte essentia habent ab ipso, non

non potest non in omni hypothesi simultaneè, intimè, penetratiuèque esse coexistens omni creaturæ existenti, vt ex dictis in præcedentibus satis superque notum est. Aliunde verò ex hypothesi, quòd creaturæ aliqua extra omne tempus, in nulloque proinde spatio temporali durantes existerent, Deus illis simultaneè, intimè, & penetratiuè coexistens esse non posset: quia Deus à suâ etiam æternitate ita habet existens esse in omni tempore, in omnique spatio temporali supposito, quòd illud sit, qua ratione est, vt extra omne illud nullatenus existens sit, prout constat ex dictis in præfati disput. tum quæst. illa 6. citata disput. 8. & est compertum, Deum extra omne tempus non existentem, sed tantùm intra illud, creaturis extra omne tempus, & non intra illud existentibus nequiquam posse simultaneè, intimè, atque penetratiuè coexistentem esse. Nec mirum, quòd data hypothesi, vtpote penitus impossibilis, duo secum ferat contradictoria simul vera. Cum id sit proprium omnis chymicæ impossibilis, vti à nobis in Pharo Scient. disput. 1. r. monstratum est. Recognoscatur doctrina latius tradita in simili disput. 6. quæst. 8., & suâ proportionem seruata, huc applicetur.

QVÆSTIO VIII.

Verùm Deus ratione suæ æternitatis intimè, penetratiuèque sit coexistens tum negatiuis rebus non existentibus, tum earum veritatibus quiditatiuis.

182 **Q**uæstio hæc breuissimè, facillimèque resolueda venit, suppositis dictis in præcedentibus, atque etiam dictis supra disput. 8. quæst. 7. & 8. Cùm enim ex dictis in præcedentibus constet, Deum ratione suæ æternitatis in omnibus partibus temporis vtrinque infiniti, quod imaginarium appellant, esse existentem, successiuè, quo passu nimirum illæ re ipsa successiuè fluunt, suum vt quale esse re ipsa habent: & consequenter non posse non esse illum, intimè, penetratiuèque coexistentem omnibus rebus in quibusuis partibus talis temporis existentibus, siue durantibus: eademque planè ratio sit de cæteris veritatibus seu positiuis, seu negatiuis in ipsis partibus temporis quo quomodo habentibus esse. Conscitur planè, Deum omnibus omnino veritatibus existentialibus negatiuis, & quiditatiuis absolutis, nec non conditionatis tam quiditatiuis, quàm existentialibus intimè, & penetratiuè ratione suæ æternitatis coexistentem, siue duratiuè præsentem esse, in ijs scilicet partibus prædicti temporis, in quibus illæ aliquo modo habentes esse, siue durantes, siue duratiuè præsentem sunt iuxta doctrinam stabilitam dictis quæst. 7. & 8. In quo amplius non oportet morari.

183 **V**num modò infero ex vniuersali doctrinâ datâ quæst. illâ 8. Deum non solum prout existentem dici cum proprietate esse in omni tempore, in omni vt spatio temporali. Sed etiam quiditatiuè conceptum cum præcisione ab existentia

in omni tempore, in omni vt spatio temporali dici posse esse. Tamen si loquitio hæc minus propria sit iuxta dicta ibi de correspondentia cum tempore veritatum quiditatiuarum rerum non existentium, aut etiam præscidentium ab existentia.

QVÆSTIO IX.

Qualiter differant inter se tempus, æternitas, & æuum.

184 **N**on est hic sermo de æternitate extrinsecâ Deo, hoc est de tempore, quod dicitur imaginarium, & æternitas appellatur: eo quòd nec principium habuit, nec finem habiturum est, atque ita vtrinque est infinitum. Nec sermo est de æternitate semiextrinsecâ Deo claudente directè in suo conceptu reali entitatem diuinam, de connotato verò dictam æternitatem extrinsecam, seu tempus infinitum vtrinque. Sed sermo est de æternitate intrinsecâ Deo ab ipsâ entitate diuinâ penitus indistinctâ.

185 Etenim compertum est, æternitatem extrinsecam Deo à tempore dicto imaginario vtrinque infinito in nihilo differre. A quouis autem tempore finito vel ab vtroque latere, vel ab alterutro, quod pars illius est, differre sicut totum integrale à parte integrante. A tempore verò reali finito, aut infinito differre, vt tempus imaginarium infinitum differat à reali finito, aut infinito. De quibus differentijs satis, superque constat ex dictis disput. 8. quæst. 2. Et tempus quidem siue imaginarium, siue reale, quod ab vtroque latere finitum est, absolutè dicitur tempus; quod verò aut à parte ante, aut à parte post est infinitum, æternitas à parte ante, aut à parte post nuncupatur.

186 Similiter compertum est, æternitatem semiextrinsecam Deo à tempore dicto imaginario vtrinque infinito, quod in suo conceptu reali claudit de connotato, vt totum essentialè à parte essentiali, siue diuersæ essentia differre. Quomodo autem differat à quouis tempore finito vel ab vno latere, vel ab vtroque, coque aut imaginario, aut reali, facillimè ex dictis potest vniuersaliter colligere.

187 Iam verò æternitas intrinsecâ Dei à quouis omnino tempore siue finito, siue infinito in eo differt, quòd ea indiuisibilis penitus, atque aded tota simul est; tempus verò quoduis diuisibile, & successiuum. Ab instanti verò indiuisibili temporis in eo differt talis æternitas, quod hæc per sui replicationem ad omnia tempora est extendibilis illud verò profus ad nullum; præter alias plures differentias ad rem magis materiales, quas habent. Quæ omnia ex dictis in præcedentibus satis conspicua, & nota sunt.

188 Sequitur dicendum de differentiâ æternitatis intrinsecæ Dei ab æuo, Pro quo est supponendum, æuum dici quamlibet durationem rei permanentis, quæ in tempore incipit existere, & in æternum est mansura, seu sine fine duratura, quales sunt Angeli, & animæ rationales, aliæque huiusmodi creaturæ, quæ ob id æternæ appellantur. Porro, qui nobiscum censent, omnem durationem creaturarum permanentium formam ipsis superadditam esse diuisibilem quoad extensionem